

Sygn. akt VII U 179/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2017 r. w Warszawie

sprawy J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

o wysokość kapitału początkowego

na skutek odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 3 kwietnia 2013 r. znak: (...)i 9 grudnia 2013 r. (...)

1.zmienia zaskarżone decyzje z dnia 3 kwietnia 2013 r. znak: (...)i 9 grudnia 2013 r. (...)w ten sposób ,że ustala dla J. K. wskaźnik wysokości podstawy wymiaru za lata 1983-1992 r. w wysokości 71,76%

2.oddala odwołanie w pozostałym zakresie

UZASADNIENIE

J. K. w dniu 16 grudnia 2013r. złożyła za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odwołanie od decyzji z dnia 3 kwietnia 2013r., znak sprawy (...), wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu odwołania odwołująca wskazała, że zaskarżona decyzja nie uwzględnia wszystkich składników wynagrodzenia wymienionych w druku RP-7 o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wydanym przez (...) w likwidacji w W., wskazując błędne ustalenie wartości rekompensat z okresu zatrudnienia w latach 1981 - 1985. Ich wartość została potwierdzona przez kserokopie kart zarobkowych z tamtego okresu, poświadczone za zgodność z oryginałem. Wynika z nich, że rekompensaty podane w Rp-7 przez (...)w likwidacji, są prawidłowe. W związku z tym odwołująca domagała się prawidłowego ustalenia przez ZUS wartości kapitału początkowego, ponieważ wpływa to na wielkość otrzymywanych świadczeń emerytalnych (odwołanie od decyzji ZUS - k. 2).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 29 stycznia 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. wniósł o umorzenie postępowania na podstawie art. 477⁽¹³⁾k.p.c. w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja została zmieniona przez decyzję z dnia 9 grudnia 2013r., znak: (...). W pozostałym zakresie domagał się oddalenia odwołania od decyzji z dnia 3 kwietnia 2013r., a także od decyzji z dnia 9 grudnia 2013r., gdyby J. K. nie zgodziła się i z tą decyzją.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że w dniu 9 grudnia 2013r. została wydana kolejna decyzja dotycząca wysokości kapitału początkowego, zmieniającą zaskarżoną decyzję z dnia 3 kwietnia 2013r. Organ rentowy w nowej decyzji uwzględnił do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w latach 1983 - 1985 kwoty rekompensat wskazane w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 16 października 2003r. wystawionym przez (...)w likwidacji w W.. W ocenie organu rentowego w tym zakresie postępowanie winno zostać umorzone, natomiast w pozostałym zakresie jest bezpodstawne. Jeśli chodzi o rok 1981, to organ rentowy uwzględnił w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne kwotę rekompensat wynoszącą 640 zł, zaś w roku 1982 - 16.770 zł. Wynika to z tego, iż zgodnie z § 3 ust. 3 uchwały Nr 187 Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1981r. w sprawie podwyższenia cen detalicznych niektórych artykułów żywnościowych (M. P. z 1981r., Nr 22, poz. 200) rekompensatę wzrostu kosztów utrzymania z tytułu podwyżek cen ustala się w wysokości 160 zł na osobę miesięcznie. W myśl § 7 tego aktu prawnego, uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od 31 sierpnia 1981r. Z tego względu rekompensata w roku 1981 przysługiwała w wysokości 640 zł (4 x 160 zł). Od dnia 1 lutego 1982r. zaczął obowiązywać nowy akt prawny – uchwała Nr 24 Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1982r. w sprawie rekompensat pieniężnych z tytułu wprowadzenia z dniem 1 lutego 1982r. nowych cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych, opału i energii (M. P. z 1982r., Nr 4, poz. 18). Wskazywała ona, iż rekompensata przysługuje za każdy miesiąc kalendarzowy w stałej wysokości. Z kart płac odwołującej za rok 1982 wynika, że przysługiwały jej w tym roku rekompensaty za styczeń 1982r. w wysokości 160 zł, 2110 zł za luty i po 1510 zł za pozostałe miesiące. Według przepisów uchwały Nr 24 Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1982r. przysługiwały one w wysokości stałej, dlatego organ rentowy przyjął, że wysokość rekompensat w roku 1982 powinna być ustalona w łącznej wysokości 16770 zł (160 zł za styczeń i 1510 zł za pozostałe miesiące) (odpowiedź na odwołanie - k. 12).

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2014r., Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w pkt. 1 umorzył postępowanie w zakresie, w jakim decyzja z dnia 3 kwietnia 2013r., znak: (...)została zmieniona przez decyzję z dnia 9 grudnia 2013r., znak: (...), w pkt.2zmienił zaskarżone decyzje z dnia 3 kwietnia 2013r., znak: (...)oraz z dnia 9 grudnia 2013r., znak: (...)w ten sposób, że do ustalenia wysokości kapitału początkowego przyjął rekompensaty: za rok 1981 w wysokości 800,00 zł, za rok 1982 w wysokości 17.370 zł i za rok 1985 w wysokości 14.590 zł, w pkt. 3 wyroku oddalił odwołanie w pozostałym zakresie.

Uzasadniając powyższe rozstrzygnięcie, Sąd Okręgowy zważył, że argumentacja podnoszona przez odwołującą w części dotyczącej wypłaconych jej rekompensat pracowniczych w latach 1981 - 1985, była uzasadniona. Organ rentowy zakwestionował kwoty tych świadczeń wskazane przez pracodawcę w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, ale ostatecznie wydał decyzję z dnia 9 grudnia 2013r., która uwzględniała w części stanowisko J. K.. W tym zakresie, Sąd Okręgowy umorzył więc postępowanie na podstawie art. 477¹³ k.p.c., zaś w części, w której organ rentowy nie zmienił swego stanowiska, należało rozpoznać odwołanie. Odwołująca, pomimo wydania decyzji z dnia 9 grudnia 2013r. wciąż wносиła o przyjęcie do wyliczenia kapitału początkowego kwot rekompensat w latach 1981 i 1982 zgodnie z Rp-7 i w roku 1985 zgodnie z wpisami zawartymi w karcie wynagrodzeń.

W ocenie Sądu Okręgowego stanowisko odwołującej we wskazanym zakresie było uzasadnione. Podstawą prawną wypłat rekompensaty w spornych latach była:

- uchwała Nr 187 Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1981r. w sprawie podwyższenia cen detalicznych niektórych artykułów żywnościowych (M.P. Nr 22, poz.200) oraz zarządzenie MPPiSS oraz Finansów z dnia 28 sierpnia 1981 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania rekompensaty z tytułu podwyżek cen detalicznych chleba i przetworów zbożowo-mącznych oraz odpłatności z tytułu korekty stawek żywnościowych (M.P. Nr 22, poz. 201),
- uchwała Nr 23 Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1982r. w sprawie cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych, opału i energii (M.P. Nr 4, poz. 17),

- uchwały Nr 24 Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1982r. w sprawie rekompensat pieniężnych z tytułu wprowadzenia z dniem 1 lutego 1982r. nowych cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych, opału i energii (M.P. Nr 4, poz. 18).

Na podstawie w/w przepisów zakłady pracy były zobowiązane do wypłacania rekompensat za każdy miesiąc kalendarzowy z góry w terminach przewidzianych dla wypłat wynagrodzeń. Zatem wskazana zasada jednoznacznie określała, że dokonywane wypłaty rekompensat przy wynagrodzeniu za dany miesiąc są w każdym przypadku wypłatami należnych rekompensat za kolejny następny miesiąc. W przypadku J. K. w zaświadczeniu Rp- 7 wskazano, iż łączna kwota wypłaconych jej rekompensat w roku 1981, to 800 zł i Sąd uznał, iż taka kwota powinna być przyjęta przy wyliczaniu kapitału początkowego. Skoro zakład pracy wskazał taką kwotę jako wypłaconą, to brak było podstaw do jej kwestionowania tym bardziej, iż rekompensaty były wypłacane z góry. W związku z tym w roku 1982 J. K. należnych było 5 kwot po 160 zł, co łącznie dało kwotę 800 zł, wskazaną w Rp-7. Z kolei w roku 1982 łączna wartość rekompensat została oznaczona na 17370 zł, co znajduje potwierdzenie w karcie wynagrodzeń. Karta zawiera wskazanie kwot wypłaconych w kolejnych miesiącach. Nie miały one takiej samej wysokości, lecz ta okoliczność pozostaje bez znaczenia. W miesiącu styczniu 1982 rekompensata wynosiła 160 zł zgodnie z uchwałą Nr 187 Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1981r. w sprawie podwyższenia cen detalicznych niektórych artykułów żywnościowych (M.P. Nr 22, poz. 200). Od 1 lutego 1982r. zaczęła obowiązywać nowa uchwała Rady Ministrów Nr 24 z dnia 27 stycznia 1982r. w sprawie rekompensat pieniężnych z tytułu wprowadzenia z dniem 1 lutego 1982r. nowych cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych, opału i energii (M.P. Nr 4, poz. 18). Wprawdzie jak wskazał organ rentowy, zgodnie z § 16 uchwały rekompensata przysługiwała za każdy miesiąc w stałej wysokości, ale mogły istnieć przypadki, kiedy ustalano ją ponownie albo, kiedy z powodu braku możliwości jej ustalenia była wypłacana zaliczkowo. Wobec tego, brak było podstaw do tego, by tylko z powołaniem na okoliczność przysługiwania rekompensaty w stałej wysokości, zaniżyć kwotę wypłaconą w lutym 1982r. Takie stanowisko nie jest uzasadnione dostatecznie, a ponadto organ rentowy prezentując je w odniesieniu do roku 1982 jest niekonsekwentny, ponieważ w roku 1984, kiedy rekompensaty wciąż wypłacano na podstawie uchwały Rady Ministrów Nr 24, zaakceptował fakt, iż rekompensata z grudnia 1984r. była w innej wysokości niż rekompensaty w miesiącach poprzednich. W decyzji z 9 grudnia 2013r. ZUS zaakceptował ten fakt. Inaczej było natomiast w odniesieniu do roku 1982, gdzie tak jak w przypadku roku 1984, nie było podstaw do kwestionowania Rp-7 i kart wynagrodzeń, które wskazują wypłacone kwoty rekompensat.

Rekompensaty pieniężne były wypłacane J. K. także w roku 1985. Zakład pracy oznaczył ich łączną kwotę z tego roku na 12930 zł i organ rentowy to zaakceptował nie analizując karty wynagrodzeń za ten rok, złożonej przez odwołującą. Z tejże karty wynika w jakich kwotach następowała wypłata w poszczególnych miesiącach i brak było podstaw do tego, aby to kwestionować tym bardziej, że w latach poprzednich J. K. także była uprawniona do tego świadczenia. W roku 1985 było ono wypłacane w kwotach nieco wyższych niż poprzednio, bo po 1660 zł miesięcznie od stycznia do sierpnia i tylko we wrześniu w kwocie 1310 zł. Po zsumowaniu tych kwot łączna ich wysokość to 14590 zł, a zakład pracy wskazał w Rp-7 kwotę niższą. Taka kwota (12930 zł) widnieje też w górnej części karty wynagrodzeń za rok 1985 (R 12930 zł), ale suma miesięcznych rekompensat wypłaconych J. K. wskazuje na błąd w sumowaniu. Brak było podstaw, by nie skorygować go zgodnie z wnioskiem odwołującej, tym bardziej, że odwołująca złożyła kartę wynagrodzeń, która potwierdza jej stanowisko. Ponadto, obowiązek prawidłowego sporządzania dokumentów takich jak choćby zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, w pełni obciąża tylko pracodawcę. Prawidłowe wykonywanie przez niego tego obowiązku jest całkowicie niezależne od pracownika. Nieuzasadnione byłoby zatem, wyciąganie negatywnych konsekwencji wobec pracownika z tytułu błędów czy nieprawidłowości, których dopuszcza się pracodawca.

Organ rentowy wskazywał, iż kwota rekompensat wynosząca 12930 zł wynikała z faktu wypłaty tego świadczenia z góry (k. 31). Taka zasada, iż rekompensata była wypłacana w ten sposób obowiązywała jednak od roku 1981. Pomimo tego, w odniesieniu do lat 1983 i 1984 Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął kwoty wypłacone z tytułu rekompensat podane w Rp-7 nie badając, czy przysługiwały one za te miesiące, w których zostały wypłacone i nie korygując danych podanych przez zakład pracy. W roku 1985 zasada wypłaty rekompensat nie uległa zmianie i gdyby przyjąć, że

przychód uwzględnia się za okres, za który został wypłacony, to do świadczeń należnych za ten rok trzeba byłoby przyjąć wszystkie kwoty wskazane w karcie wynagrodzeń. Rekompensata podana w karcie wynagrodzeń w miesiącu styczniu była bowiem w istocie za luty, w lutym za marzec, w marcu za kwiecień itd.

Wobec powyższego, po przeanalizowaniu zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone decyzje z dnia 3 kwietnia 2013r., znak: (...) oraz z dnia 9 grudnia 2013r., znak: (...) w ten sposób, że do ustalenia wysokości kapitału początkowego przyjął rekompensaty za rok 1981 w wysokości 800 zł, za rok 1982 w wysokości 17370 zł oraz za rok 1985 w wysokości 14590 zł.

Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. częściowo oddalił odwołanie J. K.. Dotyczyło to tych zarzutów, które wysunęła odwołująca względem decyzji z 9 grudnia 2013r. w piśmie z 5 marca 2014r. (k. 21). Wskazywała w nim, iż organ rentowy błędnie przyjął okres składkowy w roku 1988 trwający od 1 września do 31 grudnia w sytuacji, kiedy w istocie był on krótszy.

Zdaniem organu rentowego w odniesieniu do roku 1988 zastosowanie ma art. 174 ust. 3b ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. 2013r., Nr 1440 ze zm.). Nie jest więc możliwe przyjęcie do obliczenia wskaźnika stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3 ustawy do przeciętnego wynagrodzenia w skali dni pozostawania w ubezpieczeniu. Z powołanego przepisu wyraźnie wynika, że stosunek wylicza się za miesiące pozostawania w ubezpieczeniu (k. 31).

Sąd Okręgowy zgodził się ze stanowiskiem organu rentowego. Art. 174 ust. 3b ustawy o emeryturach i rentach z FUS stanowi, że jeżeli okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego jedynie przez część miesiący tego roku, do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, przyjmuje się sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu.

W przedmiotowej sprawie okres pozostawania J. K. w ubezpieczeniu w 1988r. nie obejmował pełnego roku, a tylko jego część i organ rentowy zasadnie, zgodnie z brzemieniem powołanego przepisu, obliczył go w skali miesięcy, nie dni. W wyniku tego stosunek podstawy wymiaru składek oraz kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3 ustawy, obliczono przy uwzględnieniu sumy kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok, odpowiedniej do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu w tym roku. W tym więc zakresie odwołanie J. K. należało oddalić jako bezzasadne.

Powyższy wyrok w części pkt 2 zaskarżył organ rentowy zarzucając naruszenie prawa materialnego, a w szczególności przepis art. 174 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2013.1440) oraz przepisów postępowania art. 477¹⁰ § 1 Kodeksu postępowania cywilnego, przez :

- przyjęcie do ustalenia wysokości kapitału początkowego rekompensat za rok 1981 i 1982 r. , które to lata nie były brane do wyliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego ubezpieczonej w zaskarżonej decyzji.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonej części wyroku poprzez oddalenie odwołania ewentualnie o jej uchylenie i skierowanie sprawy do sądu pierwszej instancji celem ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2015r., Sąd Apelacyjny w Warszawie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie, VII Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu w instancji odwoławczej.

Sąd Apelacyjny zważył, że organ rentowy decyzją z dnia 3 kwietnia 2014r. ustalił ubezpieczonej wysokość kapitału początkowego wyliczając jego wysokość od podstawy wymiaru ustalonej z 10 lat kalendarzowych 1983-1992, gdzie wwpw wyniósł 61,92%.

Decyzją z dnia 9 grudnia 2013 r. organ rentowy ponownie ustalił wysokość kapitału początkowego od podstawy wymiaru z lat 1983 - 1992 , ustalając wwpw na poziomie 71, 68 %.

Sentencja orzeczenia reformatoryjnego została sformułowana tak, że Sąd zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, że do ustalenia wysokości kapitału początkowego przyjął rekompensaty: za rok 1981 w wysokości 800 zł., za rok 1982 w wysokości 17 370 zł. i za rok 1985 w wysokości 14 590 zł.

W ocenie Sądu Apelacyjnego sentencja wyroku Sądu Okręgowego jest więc niezrozumiała i nie nadaje się do wykonania, ponieważ nie wynika z niej w sposób jednoznaczny, czy Sąd nakazał liczyć wysokość kapitału początkowego z innych lat niż uczynił to organ rentowy, a jeśli tak to z których i czy realizowana jest w tym zakresie wola ubezpieczonej. W żaden sposób nie wyjaśnia wątpliwości uzasadnienie Sądu, aczkolwiek Sąd Apelacyjny zauważa, że w kodeksie postępowania cywilnego zostały zróżnicowane i ustawowo wskazane niezbędne elementy sentencji wyroku i uzasadnienia wyroku. Przepisem, który określa treść sentencji wyroku, jest art. 325 k.p.c. Według tego przepisu sentencja powinna zawierać rozstrzygnięcie sądu o żądaniach stron. Z kolei art. 328 § 2 k.p.c. wymienia niezbędne elementy uzasadnienia orzeczeń sądowych wydanych w pierwszej instancji, którymi są: wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia i wyjaśnienie jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa. Rozstrzygnięcie sądu o żądaniach stron wymienione jest więc tylko w art. 325 k.p.c., jako obligatoryjny element sentencji wyroku, a nie jego uzasadnienia.

Sąd Apelacyjny wskazał, iż Sąd Okręgowy nie ustalił też jaki będzie po ewentualnym doliczeniu spornych rekompensat do lat 1981 i 1982, ogólny dochód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za te lata, co dodatkowo czyni niezrozumiałym i de facto niewykonalnym orzeczenie Sądu.

W związku z powyższym, w zaleceniach Sąd Apelacyjny wskazał, przy ponownym rozpoznaniu sprawy rzeczą Sądu Okręgowego będzie przede wszystkim odniesienie się do treści decyzji i podniesionych wobec nich zarzutów oraz analiza które 10 kolejnych lat wskazanych przez odwołującą się są najkorzystniejsze przy liczeniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego, dokonując uprzednio oceny poszczególnych dokumentów, jakie przedłożyła ubezpieczona dla stwierdzenia wysokości otrzymywanego wynagrodzenia, pod kątem ich przydatności i mocy dowodowej, mając na uwadze obowiązujące w tym zakresie przepisy prawa.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. ur. (...), w okresie od 1 października 1972r. do 1 października 1977r. studiowała na Politechnice (...) w Instytucie Inżynierii Chemicznej, uzyskując tytuł mgr inż. chemika. Od 30 grudnia 1977r. do 31 sierpnia 1992r. była zatrudniona w (...) w W. kolejno na stanowiskach stażysty (do 30 marca 1978r.), technologa oraz starszego specjalisty technologa. Następnie od 8 września 1992r. do 22 listopada 1998r. była zarejestrowana w Urzędzie Pracy (...) W. jako osoba bezrobotna, a od 21 września 1998r. do 31 grudnia 2000r. pracowała w (...) Sp. z o.o. w W. na stanowisku kierownika sklepu (zaświadczenie o ukończeniu Politechniki (...) - k. 3 t. I a.r., świadectwo pracy z 31 sierpnia 1992r. – k. 13 t. I a.r., świadectwo pracy z 2 stycznia 2001r. – k. 15 t. I a.r., zaświadczenie Urzędu Pracy w W. – k. 17 t.I a.r.).

(...) w likwidacji w W. wydał odwołującej w dniu 16 października 2003r. dwa zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wskazujące wysokość wynagrodzenia w latach 1977 – 1992. Z jednego z nich dotyczącego lat 1977 – 1986 wynika, że w latach 1981 – 1985 J. K. pobierała rekompensaty pracownicze w następujących kwotach: za rok 1981 – 800 zł, za rok 1982 – 17370 zł, za rok 1983 – 18120 zł, za rok 1984 – 18420 zł i za rok 1985 – 12930 zł. W roku 1985 w dniu 14 kwietnia, odwołująca urodziła dziecko i do 3 sierpnia 1985r. przebywała na urlopie macierzyńskim, a potem na urlopie wychowawczym. Rekompensaty za ten rok były faktycznie wypłacane do września w kwotach po 1660 zł za okres od stycznia do sierpnia oraz w wysokości 1310 zł za wrzesień (zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z

16 października 2003r. – k. 19 – 23 t. I a.r., odpis skrócony aktu urodzenia dziecka – k. 27 t. I a.r., karty wynagrodzeń – k. 9 - 11).

Celem uzupełnienia materiału dowodowego w sprawie Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości, którego zobowiązał do oceny prawidłowości wyliczenia wwpw dokonanego przez ZUS i wskazania najkorzystniejszego wwpw odwołującej z odniesieniem się do dokumentacji dotyczącej rekompensat za rok 1981, 1982 i 1985, nadto jaki będzie po ewentualnym doliczeniu spornych rekompensat do lat 1981 i 1982, 1985 ogólny dochód stanowiący podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za te lata (postanowienie, k.112-113 a.s.).

W opinii z dnia 1 lipca 2016r. biegły sądowy z zakresu rachunkowości i finansów P. B., wskazał, iż Przedmiotem niniejszej opinii jest ocena prawidłowości wyliczenia wwpw dokonanego przez ZUS i wskazanie najkorzystniejszego wwpw odwołującej z odniesieniem się do dokumentacji dotyczącej rekompensat za rok 1981, 1982, 1985 oraz wykazanie jaki będzie po ewentualnym doliczeniu spornych rekompensat do lat 1981, 1982, 1985 ogólny dochód stanowiący podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za te lata.

Odwołująca w okresie od 30 grudnia 1977 roku do 31 sierpnia 1992 roku była zatrudniona w(...)w W.. Od dnia 8 września 1992 roku do 22 listopada 1998 roku była zarejestrowana jako osoba bezrobotna a następnie od 21 września 1998 roku do 31 grudnia 2000 roku pracowała w (...) Sp. z o.o. w W..

Składając wniosek o ustalenie kapitału początkowego osoba zainteresowana wskazuje okres, z którego ma być przyjęta podstawa wymiaru kapitału początkowego. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się wynagrodzenie - dochód, które stanowiło podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne do 31 grudnia 1998 roku. Podstawa wymiaru kapitału początkowego może być ustalona:

- z kolejnych 10 lat kalendarzowych,
- z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia - do dnia 31.12.1998 r
- z faktycznego okresu podlegania ubezpieczeniu osobie, która:

do dnia 31 grudnia 1998 r. nie ukończyła 30 lat i nie pozostawała w ubezpieczeniu przez okres 10 kolejnych lat kalendarzowych,

- nie może udowodnić 10 kolejnych lat ubezpieczenia z powodu pełnienia zastępczej służby wojskowej, odbywania czynnej służby wojskowej albo korzystania z urlopu wychowawczego, • w okresie 10 kolejnych lata kalendarzowych wykaże okresy ubezpieczenia za granicą na podstawie umów międzynarodowych.

Na podstawie dokumentacji płacowej znajdującej się w aktach sprawy i aktach rentowych ustalono, iż odwołującej wypłacono następujące kwoty rekompensat:

miesiąc	Kwota wypłaconych rekompensat - ustalone na podstawie list płac		
1981	1982	1985	
styczeń	bd	160,00 zł	1 660,00 zł
luty	bd	2 110,00 zł	1 660,00 zł

marzec	bd	1 510,00 zł	1 660,00 zł
kwiecień	bd	1 510,00 zł	1 660,00 zł
maj	bd	1 510,00 zł	1 660,00 zł
czerwiec	bd	1 510,00 zł	1 660,00 zł
lipiec	bd	1 510,00 zł	1 660,00 zł
sierpień	bd	1 510,00 zł	1 660,00 zł
wrzesień	bd	1 510,00 zł	1 310,00 zł
październik	bd	1 510,00 zł	
listopad	bd	1 510,00 zł	
grudzień	bd	1 510,00 zł	
Razem		17 370,00 zł	14 590,00 zł

Ustalone kwoty wypłaconych rekompensat za 1982 są takie same jak wskazane w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, natomiast kwota rekompensaty ustalona na podstawie kart wynagrodzeń za 1985 rok jest o 1 660 zł większa niż wykazana w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu. W prawym górnym roku karty wynagrodzeń wskazano, iż kwota wypłaconych rekompensat wynosi 12 930 zł, podczas gdy sumując pozycje częściowe kwota rekompensat jest wyższa o 1 660 zł, tj. kwotę rekompensat za jeden miesiąc od stycznia do sierpnia. Za 1981 roku brakuje list płac, w związku z czym nie można zweryfikować kwot ujętych w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu.

Uwzględniając powyższe do dalszych wyliczeń za lata 1982 (taka sama jak w Rp7) i 1985 przyjęto kwoty wypłaconych rekompensat ustalonych na podstawie list płac, a za 1981 rok kwotę wskazaną w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu.

Uwzględniając powyższe wynagrodzenie odwołującej przyjęte do wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru oraz stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za dany rok przedstawiają się następująco:

rok	dochód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne	przeciętne roczne wynagrodzenie za rok kalendarzowy	stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego
-----	---	---	---

			wynagrodzenia za rok kalendarzowy (%)
1977	162,00 zł	4 596,00 zł	3,52%
1978	44 094,00 zł	58 644,00 zł	75,19%
1979	54 662,00 zł	63 924,00 zł	85,51%
1980	57 173,00 zł	72 480,00 zł	78,88%
1981	72 108,00 zł	92 268,00 zł	78,15%
1982	92 628,00 zł	139 572,00 zł	66,37%
1983	143 282,00 zł	173 700,00 zł	82,49%
1984	182 471,00 zł	202 056,00 zł	90,31%
1985	135 920,00 zł	200 050,00 zł	67,94%
1986	- zł	289 140,00 zł	0,00%
1987	- zł	350 208,00 zł	0,00%
1988	228 900,00 zł	212 360,00 zł	107,79%
1989	2 716 871,00 zł	2 481 096,00 zł	109,50%
1990	11 038 960,00 zł	12 355 644,00 zł	89,34%
1991	21 812 300,00 zł	21 240 000,00 zł	102,69%
1992	23 790 600,00 zł	35 220 000,00 zł	67,55%
1993	10 804 042,00 zł	35 955 000,00 zł	30,05%
1994	- zł	63 936 000,00 zł	0,00%

1995	- zł	8 431,44 zł	0,00%
1996	- zł	10 476,00 zł	0,00%
1997	- zł	12 743,16 zł	0,00%
1998	3 363,64 zł	4 957,96 zł	67,84%

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru

Wyliczona w oparciu o przedstawione powyżej dane wartość wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przedstawia się następująco:

Rok	dochód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne	przeciętne roczne wynagrodzenie za rok kalendarzowy	stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy (%)
1983	143 282,00 zł	173 700,00 zł	82,49%
1984	182 471,00 zł	202 056,00 zł	90,31%
1985	135 920,00 zł	200 050,00 zł	67,94%
1986	- zł	289 140,00 zł	0,00%
1987	- zł	350 208,00 zł	0,00%
1988	228 900,00 zł	212 360,00 zł	107,79%
1989	2 716 871,00 zł	2 481 096,00 zł	109,50%
1990	11 038 960,00 zł	12 355 644,00 zł	89,34%
1991	21 812 300,00 zł	21 240 000,00 zł	102,69%
1992	23 790 600,00 zł	35 220 000,00 zł	67,55%

Razem	717,61%	
WWPW	71,76%	

W analizowanym okresie od 1977 do 1998 roku odwołująca otrzymywała dochód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne tylko w 16 latach.

Uwzględniając przedstawione powyżej informacje wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony w wariacie najbardziej korzystnym dla odwołującej to obliczony przy uwzględnieniu dochodu z lat 1983-1992 i wynosi on 71,76%. Wyliczony w treści opinii wskaźnik jest wyższy o 0,08 pp. od wyliczonego przez ZUS- organ rentowy decyzją z dnia 9 grudnia 2013 roku ustalił wwpw w wysokości 71,68% na podstawie wynagrodzenia z tego samego okresu.

Przy uwzględnieniu spornych rekompensat do lat 1981, 1982, 1985 ogólny dochód stanowiący podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne odwołującej za powyższe lata wynosi:

Rok	Dochód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne
1981	72 108,00 zł
1982	92 628,00 zł
1985	135 920,00 zł

Po dokonanej analizie materiału dowodowego oraz dokonanych obliczenia ustalono co następuje:

1. Ustalone na podstawie kart wynagrodzeń kwoty wypłaconych rekompensat za 1982 są takie same jak wskazane w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, natomiast kwota rekompensat ustalona na podstawie kart wynagrodzeń za 1985 rok jest o 1 660 zł większa niż wykazana w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu. Do wyliczeń przyjęto kwotę rekompensat ustaloną na podstawie list płac. Za 1981 roku brakuje list płac, w związku z czym nie można zweryfikować kwot ujętych w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu - do wyliczeń przyjęto kwoty z Rp7.
2. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony w wariacie najbardziej korzystnym dla odwołującej to obliczony przy uwzględnieniu dochodu z lat 1983- 1992 i wynosi 71,76%. Wyliczony w treści opinii wskaźnik jest wyższy o 0,08 pp. od wyliczonego przez ZUS - organ rentowy decyzją z dnia 9 grudnia 2013 roku ustalił wwpw w wysokości 71,68% na podstawie wynagrodzenia z tego samego okresu.
3. Przy uwzględnieniu spornych rekompensat do lat 1981, 1982, 1985 ogólny dochód stanowiący podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne odwołującej za powyższe lata wynosi:

Rok	Dochód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne

1981	72 108,00 zł
1982	92 628,00 zł
1985	135 920,00 zł

(opinia, k.119-134 a.s.).

Na rozprawie w dniu 30 października 2017r. strony postępowania oświadczyły, iż nie wnoszą uwag do opinii ww. biegłego sądowego z zakresu rachunkowości (protokół z rozprawy, k.186 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych odwołującej J. K., a w szczególności na: zaświadczeniach o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, kart wynagrodzeń oraz list płac dołączonych do wniosku o ustalenie kapitału początkowego. Zdaniem Sądu Okręgowego dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty te nie były przez strony sporu kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z nich okoliczności należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd Okręgowy oparł się także na opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości i finansów P. B.. Sporządzona przez biegłego opinia jest rzetelna i logiczna w związku, z czym Sąd dał jej wiarę w całości. W treści ww. opinii, biegły zaprezentował szczegółowe wyliczenie kapitału początkowego odwołującej, mając na uwadze całokształt dokumentacji pracowniczej J. K., załączonej do akt niniejszej sprawy, jak również do akt rentowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania J. K. zasługiwały na uwzględnienie w części.

Szczegółowe zasady obliczania kapitału początkowego regulują przede wszystkim art. 173 oraz art. 174 ustawy emerytalnej. Zgodnie z art. 174 ust. 1 ustawy, kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Przepis art. 174 ust. 2 stanowi natomiast, że przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy okresy składkowe oraz okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 6, art. 7 pkt 5, art. 7 pkt 1-4 i 6-12. Wysokość kapitału początkowego zależy od podstawy wymiaru, która może być ustalona m.in. z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia przed 1999 r., z 20 lat kalendarzowych dowolnie wybranych z całego okresu ubezpieczenia przed 1999 r. Dla osoby, która miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy przyjmuje się, na jej wniosek, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty przyjęty w decyzji ustalającej prawo do renty po raz pierwszy lub ponownie ustalającej jej wysokość.

Ustalenie wartości kapitału początkowego następuje poprzez obliczenie hipotetycznej emerytury, jaką ubezpieczony otrzymałby w dniu 01 stycznia 1999 r., a następnie pomnożenie kwoty tej emerytury przez wielkość średniego dalszego trwania życia osób w wieku 62 lat, ustaloną na dzień 1 stycznia 1999 r. Wysokość kwoty kapitału początkowego zależy od udowodnionych okresów składkowych i nieskładkowych przebytych przed 1 stycznia 1999 r. Okresy składkowe liczone są po 1,3% podstawy wymiaru za każdy rok okresów składkowych, a okresy nieskładkowe po 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych, przy czym w obu wypadkach uwzględnia się pełne miesiące, podstawy wymiaru. Do podstawy wymiaru mogą być brane tylko te składniki wynagrodzenia, które stanowiły podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne. Przy ustalaniu, czy istniał obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie społeczne od określonych składników wynagrodzenia, stosuje się przepisy obowiązujące w okresie, z którego wynagrodzenie jest uwzględniane w podstawie wymiaru, współczynnika proporcjonalnego do wieku oraz

stażu ubezpieczonego (okresów składkowych i nieskładkowych), osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 r., ustalonego według wzoru. Do obliczenia kapitału początkowego, należy przedłożyć dowody potwierdzające przebyte okresy składkowe i nieskładkowe, między innymi świadectwa pracy, legitymację ubezpieczeniową zawierającą wpis o okresie zatrudnienia itp.

W ocenie Sądu stanowisko odwołującej we wskazanym zakresie było uzasadnione. Podstawą prawną wypłat rekompensaty w spornych latach była:

- uchwała Nr 187 Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1981r. w sprawie podwyższenia cen detalicznych niektórych artykułów żywnościowych (M.P. Nr 22, poz.200) oraz zarządzenie MPPiSS oraz Finansów z dnia 28 sierpnia 1981 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania rekompensaty z tytułu podwyżek cen detalicznych chleba i przetworów zbożowo-mącznych oraz odpłatności z tytułu korekty stawek żywnościowych (M.P. Nr 22, poz. 201),

- uchwała Nr 23 Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1982r. w sprawie cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych, opału i energii (M.P. Nr 4, poz. 17),

- uchwały Nr 24 Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1982r. w sprawie rekompensat pieniężnych z tytułu wprowadzenia z dniem 1 lutego 1982r. nowych cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych, opału i energii (M.P. Nr 4, poz. 18).

Na podstawie w/w przepisów zakłady pracy były zobowiązane do wypłacania rekompensat za każdy miesiąc kalendarzowy z góry w terminach przewidzianych dla wypłat wynagrodzeń. Zatem wskazana zasada jednoznacznie określała, że dokonywane wypłaty rekompensat przy wynagrodzeniu za dany miesiąc są w każdym przypadku wypłatami należnych rekompensat za kolejny następny miesiąc. W przypadku J. K. w zaświadczeniu Rp- 7 wskazano, iż łączna kwota wypłaconych jej rekompensat w roku 1981, to 800 zł i Sąd uznał, iż taka kwota powinna być przyjęta przy wyliczaniu kapitału początkowego. Skoro zakład pracy wskazał taką kwotę jako wypłaconą, to brak było podstaw do jej kwestionowania tym bardziej, iż rekompensaty były wypłacane z góry. W związku z tym w roku 1982 J. K. należnych było 5 kwot po 160 zł, co łącznie dało kwotę 800 zł, wskazaną w Rp-7. Z kolei w roku 1982 łączna wartość rekompensat została oznaczona na 17370 zł, co znajduje potwierdzenie w karcie wynagrodzeń. Karta zawiera wskazanie kwot wypłaconych w kolejnych miesiącach. Nie miały one takiej samej wysokości, lecz ta okoliczność pozostaje bez znaczenia. W miesiącu styczniu 1982 rekompensata wynosiła 160 zł zgodnie z uchwałą Nr 187 Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1981r. w sprawie podwyższenia cen detalicznych niektórych artykułów żywnościowych (M.P. Nr 22, poz. 200). Od 1 lutego 1982r. zaczęła obowiązywać nowa uchwała Rady Ministrów Nr 24 z dnia 27 stycznia 1982r. w sprawie rekompensat pieniężnych z tytułu wprowadzenia z dniem 1 lutego 1982r. nowych cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych, opału i energii (M.P. Nr 4, poz. 18).

J. K. wносиła o zmianę zaskarżonych decyzji z dnia 3 kwietnia 2013r., znak: (...) oraz z dnia 9 grudnia 2013r., znak: (...)i uwzględnienie kwot rekompensat za lata 1981 – 1984 według zaświadczenia Rp- 7, a za rok 1985 według karty płac, tj. w wysokości 14.590 zł . Dodatkowo w piśmie procesowym z dnia 5 marca 2014r. odwołująca wniosła o rzetelne przeliczenie przez organ rentowy stosunku podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy 1988, zgodnie ze zmianami przepisów z października 2013r. Zgodnie z dokumentami okres składkowy w roku 1988 trwał od 26 września do 31 grudnia. Tymczasem Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął okres od 1 września 1988r. do 31 grudnia 1988r.

W związku z powyższym przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy dokonał oceny prawidłowości wyliczenia wwpw dokonanego przez ZUS i wskazanie najkorzystniejszego wwpw odwołującej z odniesieniem się do dokumentacji dotyczącej rekompensat za rok 1981, 1982, 1985 oraz wykazanie jaki będzie po ewentualnym doliczeniu spornych rekompensat do lat 1981, 1982, 1985 ogólny dochód stanowiący podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za te lata.

W celu dokonania prawidłowych obliczeń Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości i finansów P. B., który w swojej opinii wskazał, iż ustalone na podstawie kart wynagrodzeń kwoty

wypłaconych rekompensat za 1982 są takie same jak wskazane w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, natomiast kwota rekompensat ustalona na podstawie kart wynagrodzeń za 1985 rok jest o 1 660 zł większa niż wykazana w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu. Do wyliczeń biegły przyjął kwotę rekompensat ustaloną na podstawie list plac. Biegły wskazał, iż za 1981 roku brakuje list plac, w związku z czym nie można zweryfikować kwot ujętych w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu - do wyliczeń przyjęto kwoty z Rp7. W ocenie biegłego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony w wariantcie najbardziej korzystnym dla odwołującej to obliczony przy uwzględnieniu dochodu z lat 1983- 1992 i wynosi 71,76%. Wyliczony w treści opinii wskaźnik jest wyższy o 0,08 pp. od wyliczonego przez ZUS - organ rentowy decyzją z dnia 9 grudnia 2013 roku ustalił wwpw w wysokości 71,68% na podstawie wynagrodzenia z tego samego okresu.

Przy uwzględnieniu spornych rekompensat do lat 1981, 1982, 1985 ogólny dochód stanowiący podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne odwołującej za powyższe lata wynosi:

Rok	Dochód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne
1981	72 108,00 zł
1982	92 628,00 zł
1985	135 920,00 zł

Wobec powyższego, po przeanalizowaniu zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone decyzje z dnia 3 kwietnia 2013r., znak: (...) oraz z dnia 9 grudnia 2013r., znak: (...) w ten sposób, że ustalił dla J. K. wskaźnik wysokości podstawy wymiaru za lata 1983-1992 w wysokości 71,76%

Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. częściowo oddalił odwołanie J. K.. Dotyczyło to tych zarzutów, które wysunęła odwołująca względem decyzji z 9 grudnia 2013r. w piśmie z 5 marca 2014r. Wskazywała w nim, iż organ rentowy błędnie przyjął okres składkowy w roku 1988 trwający od 1 września do 31 grudnia w sytuacji, kiedy w istocie był on krótszy.

Zdaniem organu rentowego w odniesieniu do roku 1988 zastosowanie ma art. 174 ust. 3b ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. 2013r., Nr 1440 ze zm.). Nie jest więc możliwe przyjęcie do obliczenia wskaźnika stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3 ustawy do przeciętnego wynagrodzenia w skali dni pozostawania w ubezpieczeniu. Z powołanego przepisu wyraźnie wynika, że stosunek wylicza się za miesiące pozostawania w ubezpieczeniu.

Sąd Okręgowy zgodził się ze stanowiskiem organu rentowego. Art. 174 ust. 3b ustawy o emeryturach i rentach z FUS stanowi, że jeżeli okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego jedynie przez część miesiący tego roku, do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, przyjmuje się sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu.

W przedmiotowej sprawie okres pozostawania J. K. w ubezpieczeniu w 1988r. nie obejmował pełnego roku, a tylko jego część i organ rentowy zasadnie, zgodnie z brzemieniem powołanego przepisu, obliczył go w skali miesięcy, nie

dni. W wyniku tego stosunek podstawy wymiaru składek oraz kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3 ustawy, obliczono przy uwzględnieniu sumy kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok, odpowiedniej do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu w tym roku. W tym więc zakresie odwołanie J. K. należało oddalić jako bezzasadne.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)